

πομένα πράγματα κι' όταν φτάσαμε στην Τουλόν, ήμασταν σαν δυο γνοστοί που περνούσανε ευχάριστα την ώρα τους με ασήμαντες συζητήσεις... Στη Μασαλία, ύστερα από δυο κόκταις, ήμασταν φίλοι. Στο Άβινιόν, άρχισα με πολλή λεπτότητα να την φλερτάρα... Δεν περιμένετε βέβαια να σας αναφέρω τα τρυφερά λόγια που έλεγα σ' αυτήν την τόσο όμορφη κυρία... Μήπως άλλωστε τα θυμάμαι;... Είχα άρνησει τον εαυτό μου στην περιπέτεια, όπως άφίνεται κανείς σ' έναν κατήφορο...

Στο Παρίσι όμως, τη στιγμή που έφρόζετο να χωρισθούμε, έννοιωσα Ξεαφνα με άπεριόγκλη λύπη στην καρδιά. Είχαν λοιπόν τελειώσει όλα πια μεταξύ μας; Όλες εκείνες ή εγγάμοτες ώρες που περάσαμε στο Ξεπρές δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά μιá άμορφη ανάμνησις;... Αυτό δεν θα μπορούσα να το ύποφέρω ποτέ! Καθώς έσκυβα λοιπόν να φιλήσω το χέρι της Μπέττυ Ρόου, της ζήτησα, δίχως να την κοιτάξω στα μάτια, Ένα ραντεβύ... Και την άλλη μέρα το μεσημέρι γειμαίταζε κι' οι δυο στο «Κάρλτον», χαρούμενοι σαν έρωτευμένοι... Το βράδυ: δειύνο σ' ένα μεγάλο έστιατόριο των Ήλλαιών...

Την έπομένη όμως έφρασε να χωρισούμε. Η Μπέττυ έφραγε για τη λουτροπόλη Λά Μπώλ, ενώ εγώ θα γύριζα πάλι στο Ζουάν-Λε-Πέν, γιατί είχε αναλάβει ξαφνικά για ένα μήνα, έξ ατίας μιás μικρής άδυσθεσίας της Μέρκ Λεμονιέ, το εργοστάσιό της καινούργιας μου ταιχίας.

Όταν λοιπόν έφτασα μόνος στην Κιανή Άκτι, κατάλαβα ότι ή Μπέττυ Ρόου ήταν για μένα κάτι περισσότερο από φίλη και τότε, δίχως να πολυκεφάω, της έστειλα το άόλογο τηλεγράμμα:

«Αν δεν έχει να κάνει τίποτα καλύτερο, έλατε να με βρεθεί στην Κιανή Άκτι. Σας περιμένω».

Ποίν φτάσει όμως το τηλεγράμμα μου στη Λά Μπώλ, έλαβα από εκείνην ένα τηλεγράμμα με τα εξής:

«Φεύγω με το αεροπλάνο και θα είμαι αθριο στις τέσσερες στις Κάννες. Μ π έ τ υ».

Την άλλη μέρα λοιπόν το απόγευμα ήμου στο αεροδρόμιο και τη δέχτηκα στην άγκαλιά μου. Άπό εκείνη τη στιγμή δεν χωρήσαμε πια, γιατί ύστερα από ένα μήνα παντρευτήκαμε και ζούμε τώρα σαν το πιο ευτυχισμένο άντρούγιο του κόσμου...».

ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ό διά της σταυρώσεως θάνατος ήταν και πρό Χριστού γνωστός και συνήθης στις Ίνδίας, στην Περσία, στην Άσσυρία, στην Αίγυπτο και στην Ιουδαία

Οι Ρωμαίοι έθεωρούσαν τη σταύρωση μάλλον ως άτιμωτική ποινή, παρά ως τιμωρία. Γι' αυτό και την επέβαλλαν συνήθως στους δούλους που αποπεινούσαν στη μάχη, στους ληστές, σ' όσους έπεταν σέ βαρεία παραπτώματα άνακακοής, σ' όσους έπαναστατούσαν κατά των κυρίων τους και σ' όσους προσκολλούσαν στάσεις και λεηλασίες.

Ο Κικέρων όπτόπο έλεγε ότι ή σταύρωση εινε «ή πιο άπάνθρωπη, ή πιο άπαισία και ή πιο μαρτυρική θανάτωση που έπενόησε ο άνθρώπος».

Η φοικαλεότη της μαρτυρίας της σταυρώσεως δεν έγκκεται στη σοβαρότητα των πληγών των άνω και κάτω άκρων του σταυρωμένου, αλλά μάλλον στην όδυνηρότητα των. Γιατι, λόγω της συγκντωσεως στα άκρα του ανθρωπίνου σώματος πλήθους νευρικών πλεγμάτων, τα χέρια και τα πόδια έχουν ευαισθηρία πολύ μεγαλύτερη, παρά το ύπόλοιπο σώμα. Γι' αυτό ο σταυρωόμενος ύρίστατο πόνους άφαντάτως όδυνηρούς. Ήταν μάλιστα τόσο μεγάλο το μαρτύριο του καταδικου επί του σταυρού άτ' τους πόνους, ώστε σέ 3-4 ώρες δεν έβλεπε πια, δεν άκουγε, δεν άισθανόταν.

Όλα τα νεύρα του παρέλθαν τελείως, το σώμα του γινόταν κίτρινο, πλασαρό κι' ή φλέβες του φούσκωναν. Τα νύχια των χεριών και των ποδιών του έπαφναν χρώμα μολυβί, ο ιδρώτας έτρεχε άτ' όλο του το σώμα ποτάμι.

Υπόσχον όμως και παραδείγματα καταδικων, οι όποιοι έζησαν μέρες όλόκληρες καρφωμένοι επάνω στο σταυρό. Ένα τέτοιο γεγονός αναφέρει ή άγγλική έφημερίς «Πούμπλικ-Όπίνιον». Πρόκειται για έναν Κινέζο, ο όποιος καταδικάστηκε να άποκεφαλισθή, αλλά εξήτησε ως χάρην να σταυρωθή... για να μη βρεθή χωρίς κεφάλι κατά τη δεύτερα Παρουσία!

Επί πέντε μέρες ο Κινέζος αυτός καταδικος βρισκόταν στο σταυρό, κι' όμως ζούσε ακόμα μ' όλες τις αισθήσεις του σωτές. Τέλος ζήτησε από τους φύλακες να τον άποτελειώσουν για να σωθή από τα μαρτύρια. Οι φύλακες όμως άρνήθηκαν. Δυό Ευρωπαίοι τότε που βρέθηκαν τυχαίως εκεί, λυπηθήκαν τον δυστυχί καταδίκου και με κίνδυνο της ζωής των τον έσκότωσαν για να τον άπαλλάξουν από το φοικώδες μαρτύριό του, με τα πιστόλια τους.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

- Η μετάνοια εινε το τελευταίο άμάρτημα των γυναικών.
- Στόν έρωτα πρέπει να έλλέγη κανείς μεταξύ της ήδονής του να φαίνεται άπιστος και της όδυνής του να τον άπατούν.
- Η γυναίκες σκέπτονται συνήθως, ό τι έπιθυμούν.
- Η γυναίκες κι' οι άνόητοι δεν συγκωρούν ποτέ.
- Για κάθε έρωτα έχουμε ένα ώρισμένο ποσό άγάτης, το όποιο γρήγορα εξαντλείται.
- Το μέγεθος του έρωτος άποδεικνύεται από το φόβο και τις άμφιβολίες, που έχουν οι έρωστοί μεταξύ των.
- Η γυναίκες που άισθανόταν ιδιαιτερη ήδονή να διέπουν ταπεινωμένους τους άντρες μπρός στα πόδια τους, έχουν συνήθως μιá άνωτερότητα ήθους και χαρακτήρος.
- Ό έρως έχει περισσότερα στοιχεία παρμένα από το μίσος, παρά από τη φιλία.
- Η άδρότης προς τις γυναίκες ειν' ένα από τα πιο σπάνια χαρακτηρισματα για έναν άνδρα.
- Η γυναίκες μοιάζουν με τα χρυσάνθεμα, που έχουν πολλά φύλλα και μικρή καρδιά.
- Ό Ρενάν έλεγε : «Πόσο προνομιοχα πλάσματα εινε ή ωραίες γυναίκες! Κι' εγώ θα έπιθυμούσα, μέχρι τα τριάντα χρόνια μου να ήμου... γυναίκα, μέχρι τα σαράντα στρατηγός και κατόυν καρδινάλιος».
- Το δυνατότερο διεγερτικό του έρωτος εινε ή άμφιβολία.
- Σε κάθε ενεργεία της ή γυναίκα καθοδηγείται από την καρδιά ή από τη φαντασία. Η λογική δεν παίζει κανένα ρόλο.
- Ό έρωτας ύπως και τα χελιδόνια, φέρνει την άνοξι στα στήια που μταινει.
- Ό μόνος τρόπος για να δώση κανείς σέ μιá γυναίκα να καταλάβη ότι εινε άνωτερός της, εινε να της άποδείξη ότι ύποκει να την περιφρονήση χάρην μιás άλλης.
- Όποιος στέρνει τον έρωτα κατά τη νεότητά του μαζώνει τον γλυκό καρπό των αναινήσεων για τα γηρατειά του.
- Όταν κατέγεται από μεγάλη θλίψη ή γυναίκα δεν κλαίει. Γι' αυτό τα δάκρυά της δεν εινε άποδείξεις θωθειάς συγκινήσεως.
- Τα χρόνια που άφαιρει μιá γυναίκα από την ήλκια της δεν χάνονται γιατί... προστίθενται στην ήλκια άλλων γυναικών.
- Η γυναίκα έφρει να παζαρεύη, ο άντρας ποτέ.
- Ένα μεταλλουργείο έχει μεγάλη όμοιότητα με τον έρωτα μιás γυναικός : Κανείς δεν ύποκει να τη παραβόδες ποσο αξίζει.
- Δεν ύπάρχει αγριώτερο θηριο από τη γυναίκα που μπει, όπως δεν ύπάρχει ευαισθητότερο και άγγελοκότερο πλάσμα από τη γυναίκα που άγατά.
- Πρέπει να εινε κανείς πολύ εγωιστής ή μισάνθρωπος για να μη θέλη να παντρευτή.
- Είληγης έρωστίος ειν' εκείνος, που προσπαθεί να άπαλλάξη από μιá πλάνη το άγατημένο του πρόσωπο, με κίνδυνο να κινήση την άποστροφή του.
- Το πρόσωπο μιás ώραίας γυναίκας, εινε πολλές φορές ή μίσια της καρδιάς της.
- Εφ' όσον ύπάρχει γυναίκα, θα ύπάρχει και θρησκεία του έρωτος.
- Ό γάμος εινε θεσμός, που τον στολίζει ή έλπιδα, τον διατριφει ή ευτυχία και τον ένισχύει ή κοινή δυστυχία.
- Δεν άνεκαλήθη ακόμα ή μιστηριώδης πυκνωμάδες πέλγους του γάμου.
- Πάντοτε ή καρδιά κατέγεται από τα αισθήματα τα όποια υετδωκε.
- Η γυναίκα μοιάζει με τον ίσλο σου, που σέ άκολουθεί όταν φεύγεις και φεύγει όταν τον άκολουθείς...
- Ό άνήταντος εινε ένα άτελες πλάσμα.
- Η γυναίκα καρδιά κατά κανόνα διατριφει περισσότερον καιρό το μίσος, παρά τον έρωτα.
- Το βαρύτερο φορτίο για τον γυναικειό εγκέφαλο εινε το μιστικό.
- Ό άντρας ζή, κινείται, δροά και άγωνίζεται για πράγματα και ιδέες, ή γυναίκα μόνον για πρόσωπα.
- Ό Άλφρέδος Μισσέ έλετε ότι, ο έρωας κεινε λερό και ύπέροχο πράγμα.
- Για τη γυναίκα, ή μέση όδός, μεταξύ καλού και κακού, εινε άγνωστη, γιατί προτιμά πάντα τα άκρα.
- Το ποιητικό αισθήμα μιás γυναικας εινε ή Μουσική.
- Η γυναίκα για τον άντρα εινε καρδιά, για τη γυναίκα ο άντρας εινε μέσος.
- Πολλές φορές ή γυναίκα διασκορδάζει μ' εκείνον που μιλάει, με έκτιμεί περισσότερο εκείνον που σιωπά.

